

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Revista Zorile

Noiembrie 2025

Cuprins

ARTICOL PRINCIPAL	2
PUNCTUL DE VEDERE AL LUI DUMNEZEU ASUPRA RĂZBOIULUI ȘI VIOLENȚEI	2
STUDII BIBLICE	22
SALVAREA LUI IEREMIA	22
CĂDEREA IERUSALIMULUI.....	26
SEMNUL LUI EZECHIEL.....	30
POPORUL AVERTIZAT	33
VIZIUNEA LUI EZECHIEL DESPRE ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU.....	37
VIAȚA ȘI DOCTRINA CREȘTINĂ	40
FIȚI CURAJOȘI	40

Urmați în Biblia voastră!

Punctul de vedere al lui Dumnezeu asupra războiului și violenței

„El face să înceteze războaiele până la marginile pământului; el rupe arcul și taie sulița în două; el arde carele în foc.”

Psalmul 46:9

Ne aflăm deja în secolul XXI. Condițiile mondiale se deteriorează rapid. Oamenii în care am avut încredere, lucrurile pe care le-am cunoscut și de care ne-am bucurat, pe care le-am considerat chiar de la sine înțelese, dispar. Mulți oameni din lumea de astăzi trăiesc într-o stare constantă de teamă. Vedem cu ochii noștri că tensiunile mondiale sunt la un nivel fără precedent. Conflictele, războaiele și actele de terorism umplu acum titlurile ziarelor și știrile. Lumea este cuprinsă de o frenezia care i-a determinat pe mulți să se teamă pentru propria existență. Pe pământ se desfășoară o luptă între presupusele puteri ale binelui și ale răului. A fost lansat un apel la arme, care a dus la violență ca

răspuns la violență. S-a exercitat o presiune foarte mare asupra indivizilor pentru a „se alătura luptei” cu orice preț.

Omenirea în general nu se uită la Dumnezeu pentru ajutor, ci se bazează pe propriile metode pentru a aduce pacea în lume. În acest context, copilul lui Dumnezeu se confruntă cu multe decizii importante. Ce ne învață Scripturile cu privire la violență, război și ucidere? Cum pot fi folosite Scripturile ca bază pentru a ne opune războiului și violenței? Sperăm că discuția care urmează va ajuta cititorul să găsească răspunsuri la aceste întrebări importante.

Descrieri ale lui Dumnezeu în Vechiul Testament

Dumnezeu este adesea descris în Biblie folosind termeni războinici - „mânia Domnului” și „furia Domnului”, așa cum se menționează în Numeri 11:10,33. Tatăl Ceresc este ca „un foc mistuitor”, pentru că „este un lucru înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu”. (Deuteronom 4:24; Evrei 10:31). „Răzbunarea și răsplata îmi aparțin.” (Deuteronom 32:35). Domnul este „un Dumnezeu gelos” și „un om de război”, care se ridică să judece națiunile la timpul stabilit de El. Exodul 20:5; 15:3

Oamenii de război ai lui Israel

În relația lui Dumnezeu cu națiunea Israelului, vedem că aceștia au fost instruiți să se numere pe ei înșiși după armatele lor. „Domnul a vorbit lui Moise în pustia Sinai, în cortul adunării e, ... după ce au ieșit din țara Egiptului, zicând: Numărați toată adunarea copiilor lui Israel, după familiile lor, după casele părinților lor, cu numărul numelor lor, fiecare bărbat după recensământul lor; De la vârsta de douăzeci de ani în sus, toți cei care sunt în stare să meargă la război în Israel: tu și Aaron să-i numărați după armatele lor.” Numeri 1:1-3

Israelii erau adesea conduși de oameni de război în luptele lor pentru a cuceri țara promisă. Iosua, „căpetenia oștirii Domnului”, a fost instruit de un înger cum să distrugă Ierihonul. (Iosua 5:14; 6:2-5). Cu sunetul trâmbițelor și intervenția divină, zidurile orașului „s-au prăbușit” și au fost „distruse complet”. Iosua 6:20,21

Dumnezeu și-a învățat poporul cum să lupte. David ne spune: „Binecuvântat să fie Domnul, tăria mea, care îmi învață mâinile să lupte și degetele să se lupte: bunătatea mea și cetatea mea, turnul meu înalt și izbăvitorul meu, scutul meu și cel în care mă

încred, care supune poporul meu sub mine.” Psalmii 144:1,2

Dumnezeu luptă pentru poporul Său

Dumnezeu a luptat pentru poporul Său când acesta era urmărit de Faraon, împăratul Egiptului, și de armata sa de cai și care de luptă d . „Când Faraon s-a apropiat, copiii lui Israel au ridicat ochii și au văzut că egiptenii mășăluiau după ei; și s-au înfricoșat foarte tare; și copiii lui Israel au strigat către Domnul. ... Moise a zis poporului: „Nu vă temeți, stați liniștiți și vedeți salvarea Domnului, pe care El o va arăta astăzi; căci pe egiptenii pe care i-ați văzut astăzi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul va lupta pentru voi, iar voi veți sta liniștiți.” (Exodul 14:10-14). Apele mării s-au despărțit prin puterea lui Dumnezeu, și oștirea lui Israel a fost izbăvită; armatele Egiptului au fost distruse.

Povestind o experiență ulterioară, „Domnul a vorbit lui Moise, zicând: Răzună pe copiii lui Israel de pe capul madianiților: ... Și Moise a vorbit poporului, zicând: Înarmați-vă unii dintre voi pentru război și să mergeți împotriva madianiților, ... Din fiecare trib, o mie, din toate triburile lui Israel, să trimiteți la război. ... Și au ucis pe împărații Madianului.” Numeri 31:1-8

„Un timp pentru fiecare scop”

Un alt set de versete din Vechiul Testament care trebuie luate în considerare se găsește în Ecclesiastul 3:1,3,8: „Pentru toate lucrurile există un timp și un moment pentru fiecare scop sub cer: ... Un timp pentru a ucide și un t pentru a vindeca; un timp pentru a dărmă și un timp pentru a zidi; ... Un timp pentru a iubi și un timp pentru a urî; un timp pentru război și un timp pentru pace.” Mulți oameni au folosit aceste versete pentru a justifica uciderea și războiul. Cu toate acestea, când examinăm mai atent, vedem că Solomon scria ca urmare a numeroaselor sale experiențe și observații din trecut. El prezintă un punct de vedere din perspectivă socială. El vede oamenii muncind din greu în tot felul de întreprinderi și întreabă cu înțelepciune: „Ce câștig are cel ce muncește în ceea ce muncește? Am văzut truda pe care Dumnezeu a dat-o fiilor oamenilor să o exercite.” versetele 9,10

Solomon încheie discuția sa din Cartea Ecclesiastului cu: „Să ascultăm concluzia întregii chestiuni: Temeți-vă de Dumnezeu și păziți poruncile Lui, căci aceasta este întreaga datorie a omului. Căci Dumnezeu va aduce la judecată orice faptă, cu orice lucru ascuns, fie că este bun, fie că este rău.” Ecclesiastul 12:13,14

Un Dumnezeu al iubirii

În lumina celor de mai sus, punem acum o întrebare legitimă pe care mulți o pun: dacă Dumnezeu este un Dumnezeu al iubirii, așa cum ne spune Biblia, cum putem înțelege poruncile sale către copiii lui Israel, cum ar fi aceea de a-și „distruge” dușmanii? (1 Ioan 4:8,16; Deuteronom 12:2; 20:17). Trebuie să ne amintim că națiunea Israel era poporul legământului lui Dumnezeu: „Numai pe voi v-am cunoscut dintre toate familiile pământului.” Amos 3:2

Faptul că copiii lui Israel erau poporul ales al lui Dumnezeu este învățat în mod clar în Biblie. Remarcăm aceste cuvinte ale profetului Ieremia: „Așa am făcut să se lipească de Mine toată casa lui Israel și toată casa lui Iuda, zice Domnul, ca să-Mi fie popor, nume, laudă și slavă.” Eu voi fi „Dumnezeul tuturor familiilor lui Israel, iar ei vor fi poporul Meu.” (Ieremia 13:11; 31:1). Vorbind lui Iacov, tatăl celor douăsprezece triburi ale lui Israel, Dumnezeu a spus: „În tine și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului.” Geneza 28:14

Țara Canaanului fusese promisă „seminței” sau descendenților lui Avraam – adică Israelului – cu secole în urmă. (Geneza 11:31; 12:5-7). Cu toate acestea, alte popoare se stabiliseră în țară înainte de sosirea israeliților ca moștenitori de drept sub

conducerea lui Iosua. În țara promisă Canaan existau condiții teribile când Israelul a venit să o stăpânească. Filistenii, amorii și alții care ocupau țara erau foarte corupți, deoarece se angajau în toate formele de închinare idolatră, chiar și în sacrificii umane în legătură cu dumnezeii și religia lor falsă . (Deuteronom 18: 9-14). Acest lucru se datora faptului că răutatea și depravarea lor ajunseseră la un nivel atât de ridicat încât Dumnezeu, în înțelepciunea și dreptatea Sa, a considerat că cel mai bine era să-i distrugă și să pună în țară un popor care, sub îndrumarea Sa, ar fi atins un nivel mai înalt de civilizație.

Astfel, Dumnezeu i-a îndrumat pe israeliți să cucerească Canaanul. Nu a fost ceva făcut fără permisiunea și îndrumarea Lui. Înainte de a intra în țara promisă, Domnul stabilise un sistem de legi cu israeliții. Ei înțelegeau că, dacă nu respectau acele legi, vor fi pedepsiți. Una dintre aceste legi era: „Să nu ucizi”. (Exodul 20:13). Vecinii lui Israel îi atacau constant, dar dacă Israel se supunea lui Dumnezeu, El îi ajuta. Dacă însă nu se supuneau lui Dumnezeu, El le permitea dușmanilor lor să învingă. Leviticul 26:3,6-8,14,17

O situație temporară

Mai târziu, în Vechiul Testament, Dumnezeu a arătat clar prin profeți că perioada actuală de rău, ură, război și sărăcie era o situație temporară. Planul Său va elimina în cele din urmă toate războaiele, ura, disperarea și sărăcia. Acest lucru se va întâmpla când va fi înființată împărăția Sa. Prin profetul Isaia, Dumnezeu a spus despre acest timp: „Vor prefăce săbiile lor în pluguri și sulile lor în seceri; o națiune nu va mai ridica sabia împotriva alteia și nu vor mai învăța războiul.” „Nu vor mai face rău și nu vor mai distruge în tot muntele Meu cel sfânt.” Isaia 2:4; 11:9

Viziunea Noului Testament asupra războiului

Să luăm în considerare acum învățăturile lui Dumnezeu din Noul Testament, în care devine repede evident că a avut loc o schimbare. Tatăl Ceresc se poartă acum diferit cu națiunea Israelului, și totul începe cu Fiul Său, Isus. În existența Sa pre-umană, Fiul lui Dumnezeu este numit „Cuvântul [greacă: logos]” lui Dumnezeu. (Ioan 1:1). Mai târziu, în același capitol, Ioan scrie: „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, (și noi am văzut slava Lui, slava ca a Unuia născut din Tatăl), plin de har și de adevăr.” (versetul 14). „El era în lume, și lumea a fost

făcută prin El, și lumea nu L-a cunoscut. El a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.” (versetele 10,11). Știm că „ai Săi” se referă la națiunea Israel. El a fost respins de ei, împlinind astfel Scriptura: „El este disprețuit și respins de oameni.” Isaia 53:3

Când Pilat i-a întrebat pe iudeii adunați la judecata Domnului nostru: „Ce să fac cu Isus, cel numit Hristos?”, toți i-au răspuns: „Să fie răstignit!” (Matei 27:22). După cum citim la sfârșitul relatării, Pilat și-a spălat mâinile de această chestiune, ne găsind nicio vină în El. „Atunci tot poporul a răspuns și a zis: Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.” Matei 27:25

De-a lungul slujirii sale, Isus a dorit să ajute Israelul. „Ierusalime, Ierusalime, care ucizi proorocii și pietrezi pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să adun pe copiii tăi, cum adună găina puii sub aripile ei, și voi n-ați vrut! Iată, casa voastră vă va fi lăsată pustie.” (Luca 13:34,35). Din cauza acestei respingeri a Fiului unic al lui Dumnezeu, Israelul nu a reușit să obțină ceea ce căuta de mult timp. Ei doreau să obțină binecuvântări și prosperitate continue sub îndrumarea lui Dumnezeu. „Ce să spunem atunci? Israel nu a obținut ceea ce căuta... (După cum este scris: Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi

ca să nu vadă și urechi ca să nu audă;). până în ziua de azi.” Romani 11:7,8

Exemple care ne învață

Menționăm din nou, folosind Scripturile, scopul relației lui Dumnezeu cu Israelul în Vechiul Testament. „Fraților, nu vreau să ignorați că toți părinții noștri [israeliții] au fost sub nor și toți au trecut prin mare; ... Acum, aceste lucruri au fost exemple pentru noi, pentru ca să nu poftim la lucrurile rele, cum au poftit și ei.” 1 Corinteni 10:1,6

Din această relatare avem avertismente și ocazia de a învăța din eșecurile lui Israel, astfel încât să putem face tot ce ne stă în putință pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Israelul natural nu a fost niciodată moștenitor necondiționat al vreunei părți din promisiunea făcută lui Avraam: „În tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului.” (Geneza 12:3). Când Dumnezeu a încheiat legământul cu Israel, înțelegerea era că, dacă vor păzi Legea, vor avea viață veșnică. Acest lucru le-ar fi permis să moștenească promisiunea făcută lui Avraam și le-ar fi dat privilegiul de a binecuvânta „toate familiile pământului”.

Moștenitori ai promisiunilor lui Dumnezeu

Cuvintele apostolului Petru, „Promisiunea este pentru voi și pentru copiii voștri”, sunt în deplină armonie cu toate relațiile Domnului cu Israel, inclusiv legământul său cu ei ca copii ai slujitorului său Avraam. (Faptele Apostolilor 2:39). Ei încă mai aveau această speranță în zilele lui Isus din Ier , după cum a spus Pavel: „Speranța acestei promisiuni o au cele douăsprezece triburi ale noastre, care slujesc lui Dumnezeu zi și noapte”. (Faptele Apostolilor 26:7). Când Israel, ca națiune, s-a dovedit nevrednic să devină moștenitor al promisiunilor lui Avraam, a fost, simbolic vorbind, rupt, iar neamurilor li s-a dat ocazia să fie altoite pentru a le lua locul. Aceste neamuri, acum ca indivizi, puteau deveni părtași la „rădăcina și grăsimea măslinului”, adică la promisiunile lui Avraam. Romani 11:17

De atunci, numai acei indivizi, evrei sau neamuri, care L-au acceptat pe Cristos, au devenit „moștenitori conform promisiunii”, ca membri ai seminției spirituale a lui Avraam. (Galateni 3:29). „Piatra [Isus] pe care au respins-o zidarii [Israelul ca națiune], aceea a devenit capul unghiului: ... Împărăția lui Dumnezeu vă va fi luată și va fi dată

unei națiuni care va aduce roadele ei.” Matei 21:42,43

Deoarece Israelul nu era pregătit să fie folosit pentru binecuvântarea altor națiuni, statutul pe care îl aveau în temeiul legământului lor cu Dumnezeu a încetat, iar promisiunea de a fi „o împărăție de preoți și un neam sfânt” a încetat, de asemenea, să le mai aparțină (Exodul 19:6). A fost „dată unei națiuni”, Israelului spiritual – „o preoție împărătească, un neam sfânt”. (1 Petru 2:9). Ni se spune că această națiune dăul este separată și distinctă de toate celelalte și este adunată de Dumnezeu din toate popoarele pământului – „un popor pentru numele Lui”. Faptele Apostolilor 15:14

Respingerea violenței și a războiului

Domnul nostru Isus Cristos este cu siguranță cheia schimbării învățăturilor prezentate în Noul Testament. Isus a respins conceptele de violență și război care deveniseră cunoscute și acceptate în lume. Prin învățăturile sale și prin exemplul său, el ne-a oferit un standard mult mai înalt. „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă vă veți iubi unii pe alții” (Ioan 13:34,35). Aceasta este o poruncă mai înaltă, o lege mai înaltă decât cea dată

evreilor în legământul lor cu Dumnezeu. Legea dată de Cristos este legea legământului creștin; este legea iubirii. Ea e dată tuturor celor care au intrat în școala lui Cristos și care speră să devină parte din Israelul spiritual. Isus a rezumat porunca iubirii în felul ăsta: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. ... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Matei 22:37,39

Violența, ca urmare a păcatului, este foarte răspândită în lumea de astăzi. Ea există sub multe forme și afectează aproape toate culturile într-un fel sau altul. Satana, autorul păcatului, umblă prin lume „ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5:8). El este „dumnezeul acestei lumi” și „a orbit mințile celor ce nu cred” (2 Corinteni 4:4). Din cauza influenței lui Satana, violența pătrunde în societatea de astăzi.

Astăzi vedem violență în familie, între vecini, în școli, biserici și la locul de muncă, chiar și între străini, ca să nu mai vorbim de conflictele violente dintre națiuni. Toate acestea sunt contrare învățăturilor lui Isus. El a respins violența și folosirea forței personale pentru a rezolva disputele. În Ioan 18:10,11, de exemplu, Isus l-a corectat pe Petru pentru că a scos sabia împotriva unui slujitor al marelui preot, ceea ce

a dus la rănirea slujitorului. El i-a spus lui Petru: „Pune sabia în teacă”.

Nu mai auzim niciodată că ucenicii ar fi folosit forța sau violența în slujba Domnului. Isus ar fi putut chema în ajutor „douăsprezece legiuni de înger”, dar nu a făcut acest lucru (Matei 26:53). El nu a fost dispus să folosească puterea divină pentru binele său personal. Isus nu s-a rugat niciodată pentru a fi izbăvit de necazurile sale, ci le-a îndurat cu bucurie ca parte a jertfei sale. Ucenicii lui Hristos ar trebui să facă același lucru. „Să aveți în voi aceeași dispoziție care a fost și în Cristos Isus.” Filipeni 2:5

O nouă atitudine față de dușmani

Domnul nostru a predicat și despre o nouă atitudine față de dușmanii noștri. „Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.” (Matei 5:44). La prima vedere, am putea spune că acesta este un standard ridicat de atins, și am avea dreptate. Acest tip de iubire depășește cu mult iubirea față de aproapele. Se spune că este ușor să-i iubim pe cei care ne iubesc. Pentru a ne iubi dușmanii, însă, este nevoie de o inimă atât de plină de iubire încât nici măcar un dușman să nu poată stârni în inimile noastre intenții

rele. Nu ar mai fi loc pentru acte de răzbunare sau ură.

Asta nu înseamnă că aprobăm răul sau nedreptatea, ci că nu trebuie să luăm parte la ele. Ne opunem oprimării celor slabi și neajutorați. Mentalitatea multora din lumea de astăzi este de a justifica răul făcut altora pentru a se salva pe sine. Trebuie să „urăscem răul și să iubim binele”, dar nu trebuie să răsplătim răul altora, nici măcar dușmanilor noștri (Amos 5:15). Să ne amintim că cei care păcătuiesc și fac răul în ochii lui Dumnezeu vor primi răsplata lor. 1 Corinteni 3:8

Principii de viață

Domnul nostru Isus a învățat principii de viață caracterizate prin compasiune, blândete, milă, puritate și împăciuire. „Fericiți cei care plâng: ... Fericiți cei blânzi: ... Fericiți cei milostivi: ... Fericiți cei cu inima curată: ... Fericiți cei care împacă, căci ei vor fi numiți fii ai lui Dumnezeu.” (Matei 5:4-9). Domnul nostru a rostit aceste cuvinte în Predica de pe Munte pentru a-i învăța pe ucenicii săi și, la rândul lor, pe noi. El dorește ca noi să fim plini de compasiune față de cei aflați în situații dificile, să practicăm blândetea și stăpânirea de sine, să fim milostivi față de ceilalți, să avem inimi curate, lipsite

de mânie și răutate, și să fim întotdeauna făcători de pace. Nu vom putea întotdeauna să facem aceste lucruri în mod perfect, dar vrem să avem intenții perfecte și pure. Poporul Domnului trebuie să fie de ajutor. „Deci, cât timp avem ocazia, să facem bine tuturor oamenilor” și să nu ne alăturăm sentimentelor acestei lumi în război. Galateni 6:10

Puritatea inimii față de Dumnezeu se manifestă în eforturile de a trăi în pace și de a promova pacea în ceilalți. Apostolul Pavel a scris: „Pe cât posibil, trăiți în pace cu toți oamenii ” (Romani 12:18). Acest lucru este deosebit de necesar în vremea în care trăim, chiar dacă pacea nu ne este răsplătită.

Dușmanii dreptății iubesc „întunericul mai mult decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3:19). Domnul nu îi caută pe aceștia, ci pe cei care sunt atât de credincioși principiilor dreptății, încât le vor pune în practică chiar și față de dușmanii lor, atunci când sunt persecutați. „Fericiți sunteți voi, când oamenii vă vor ocări și vă vor persecuta și vor spune tot felul de lucruri rele împotriva voastră în mod fals, din cauza Mea. Bucurați-vă și veseliți-vă, căci răsplata voastră este mare în ceruri.” (Matei 5:11,12). Apostolul Petru a scris, de asemenea: „Dacă cineva suferă ca creștin, să nu se rușineze, ci să slăvească pe Dumnezeu pentru aceasta.” (1 Petru 4:16). Domnul nostru ne dă o asigurare personală când ne spune:

„În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” Ioan 16:33

Responsabilitățile creștinilor

Trebuie să ascultăm de legile omenești atunci când acestea nu sunt în conflict cu legile lui Dumnezeu. Cu toate acestea, atunci când sunt în conflict, creștinul trebuie să fie responsabil față de legile lui Dumnezeu, nu față de cele omenești. Observați avertismentele care ne sunt date în această privință. „Voi sunteți o generație aleasă, o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor deosebit, pentru ca voi să arătați laudele Celui care v-a chemat din întuneric în lumina Sa minunată. ... Preaiubiților, vă îndemn, ca străini și pelerini, să vă abțineți de la poftele trupești, care se războiesc împotriva sufletului.” (1 Petru 2:9,11). „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” Faptele Apostolilor 5:29

Știm că Tatăl Ceresc consideră ascultarea de voia Sa o chestiune foarte importantă. Acest lucru ne-a fost arătat prin numeroasele lecții pe care le-am învățat cu privire la națiunea Israel. Un principiu important pe care Isus ne-a învățat este acesta: „Dați deci Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Matei 22:21). Ni se mai

spune: „Supuneți-vă tuturor legilor omenești, pentru Domnul” (1 Petru 2:13). „Dați deci tuturor ce le este datorat: tributul cui i se datorează tributul, vama cui i se datorează vama, ... cinste cui i se datorează cinstea” (Romani 13:7). Toate aceste principii se aplică, cu excepția cazului în care conștiința noastră formată și legile lui Dumnezeu ar fi încălcate.

Tatăl Ceresc lucrează totul în această lume tulburată, conform planurilor și scopurilor Sale. El privește în special modul în care trăim conform învățăturilor care ne-au fost revelate de Fiul Său preaiubit. Furtunile aprige ale timpului prezent „vor încerca lucrarea fiecăruia, pentru a vedea ce fel de lucrare este” (1 Corinteni 3:13). Ele vor revela tipul de caracter pe care l-am dezvoltat în timpul vieții noastre. Credința noastră ar trebui să fie clădită pe promisiunile prețioase ale lui Dumnezeu, care sunt descrise ca „aur, argint, pietre prețioase”. Nu trebuie să clădim în mod necorespunzător cu alte materiale care nu rezistă acestei încercări prin foc. Apostolul ne spune că tot ceea ce este clădit conform teoriilor, metodelor și tradițiilor omenești, descrise ca „lemn, paie, tufișuri”, va fi distrus. versetele 10-15

Tatăl Ceresc permite tuturor națiunilor să se amăgească singure, crezând că pot rezolva toate problemele lumii. Am văzut că pacea nu a durat niciodată mult timp; noi conflicte apar brusc.

Dumnezeu a permis aceste evenimente pentru a pregăti lumea omenirii pentru împărăția Sa de pace veșnică, care va fi condusă de Fiul Său, Cristos Isus, „Prințul Păcii”. (Isaia 9:6,7). „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta pe pământ”, ne-a învățat Isus să ne rugăm. Matei 6:10

Gânduri finale

În experiențele Vechiului Testament ale Israelului, Dumnezeu a permis războaiele pentru a îndeplini anumite scopuri legate de promisiunile inițiale care fuseseră făcute lui Avraam, Isaac și Iacov. Majoritatea acestor conflicte erau legate de țara care fusese promisă cu secole în urmă poporului Israelului din , dar care fusese ocupată de națiuni păgâne și rele. Astfel de războaie și conflicte au fost autorizate de Dumnezeu, și nu de oameni sau de guverne pământești.

În contrast, în Noul Testament, acele experiențe anterioare ale Israelului își îndepliniseră scopul în ceea ce-L privea pe Dumnezeu. Acest scop era ca lecțiile pe care le învățaseră prin aceste experiențe dificile să le servească drept „învățător” pentru a-i aduce la Cristos, Prințul Păcii. Galateni 3:24

Isus a respins conceptele de violență și război. El a învățat prin exemplu și prin stabilirea poruncii „să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta” și „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. (Matei 22:37,39). Această nouă atitudine față de dușmanii noștri respinge folosirea forței, a violenței și a uciderii. Astfel, Pavel ne spune: „Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.” Evrei 12:14

În curând, versetul nostru de deschidere se va împlini: „El face să înceteze războaiele până la marginile pământului; el rupe arcul și taie sulița; el arde carele în foc” (Psalmi 46:9). Cuvântul lui Dumnezeu promite în continuare: „Nu se va mai auzi în țara ta violență , nici distrugere în hotarele tale; ci vei numi zidurile tale Mântuire și porțile tale Laudă” (Isaia 60:18). Toți cei care au fost uciși ca urmare a războiului și a altor acte violente vor fi înviați din morți (Ioan 5:28,29). Într-o zi, toți oamenii vor cunoaște pacea veșnică și vor avea ocazia să trăiască în armonie pe un pământ restaurat și perfect pentru totdeauna. Un astfel de rezultat glorios va fi culmea restaurării „tuturor lucrurilor pe care Dumnezeu le-a spus prin gura tuturor sfinților Săi profeți de la începutul lumii”. Faptele Apostolilor 3:21

Salvarea lui Ieremia

***Versetul cheie: Împăratul a poruncit lui Ebed-Melech, etiopianul, zicând: „la de aici treizeci de oameni cu tine și scoate pe profetul Ieremia din temniță, înainte să moară”.
Ieremia 38:10***

***Pasaje biblice selectate:
Ieremia 38:1-28***

Dintre toți slujitorii lui Dumnezeu de-a lungul istoriei omenirii, profetul Ieremia ocupă un loc deosebit de important. Luați în considerare natura remarcabilă a chemării sale de a fi profet, în timp ce era încă destul de tânăr. Ieremia a scris despre acel eveniment, spunând: „Atunci a venit la mine cuvântul Domnului, zicând: „Înainte de a te forma în pântecul mamei tale, te-am cunoscut; înainte de a te naște, te-am sfințit; te-am rânduit profet pentru neamuri. Atunci am zis: „Ah, Doamne Dumnezeule! Iată, eu nu pot vorbi, căci sunt tânăr. Dar Domnul mi-a zis: „Nu zice: „Sunt tânăr”, căci te vei duce la toți cei la care te voi

trimite și vei vorbi tot ce-ți voi porunci . Nu te teme de fețele lor, căci Eu sunt cu tine ca să te izbăvesc, zice Domnul.” Ieremia 1:4-8

Ne putem imagina cu ușurință impactul pe care l-a avut acest lucru asupra vieții tânărului Ieremia. La urma urmei, Dumnezeu îi vorbise direct! Mai mult, i s-a revelat că era cunoscut de Dumnezeu înainte de a fi format în pântecele mamei sale. Și mai mult decât atât, probabil că Ieremia a fost uimit să afle că fusese sfințit de Dumnezeu înainte de a se naște și predestinat să fie profet pentru toate națiunile. Poate că Ieremia a fost șocat de acest mesaj. Probabil că s-a întrebat cum va fi împlinită voia lui Dumnezeu sau chiar dacă aceasta va putea fi împlinită. Toate îndoielile par să fi dispărut când Dumnezeu i-a dat putere. Citim: „Atunci Domnul și-a întins mâna și mi-a atins gura, și Domnul mi-a zis: «Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta. Iată, astăzi te pun peste neamuri și peste împărății, ca să smulgi și să dărâmi, să distrugi și să arunci jos, să zidești și să sădești” (versetele 9, 10). Împuternicit de aceste promisiuni extraordinare, Ieremia și-a început slujirea, proclamând fără teamă și cu credincioșie Cuvântul lui Dumnezeu lui Israel, Iuda și neamurilor.

În zilele lui Zedechia, ultimul împărat al lui Iuda, profețiile lui Ieremia au fost respinse de conducătorii lui Iuda. Profetul le-a spus cu îndrăzneală lui

Zedechia și guvernatorilor săi să accepte faptul că Dumnezeu urma să aducă sfârșitul domniei lor. Ierusalimul urma să fie distrus. Singura lor șansă de supraviețuire era să accepte că invazia și cucerirea Ierusalimului de către Babilon era pedeapsa lui Dumnezeu pentru neascultarea lor încăpățânată. Dacă ar fi acceptat voia lui Dumnezeu, viețile lor ar fi fost cruțate. În schimb, guvernatorii lui Zedechia au insistat ca Ieremia să fie încarcerat într-o cisternă abandonată. Ei au spus că Ieremia slăbea voința poporului - un act de trădare. Cisterna în care a fost coborât Ieremia era plină de lut noroiu. (Ieremia 38:1-6). Ne putem imagina luptele interioare de credință pe care le-a trăit. Urma să moară acolo? Dumnezeu îl abandonase?

Poate că Ieremia s-a gândit la Psalmul 40. „Am așteptat cu răbdare pe Domnul; și El S-a întors spre mine și mi-a auzit strigătul. El m-a scos dintr-o groapă îngrozitoare, din noroiul lipicios, mi-a pus picioarele pe o stâncă și mi-a întărit pașii.” Psalmul 40:1,2

Noi credem că Dumnezeu continuă să-și elibereze poporul din situații „de noroi”. Exemplul de credincioșie și încredere al lui Ieremia continuă să inspire poporul Domnului. „Dumnezeu este refugiul

și tăria noastră, un ajutor foarte prezent în necazuri.
De aceea, nu ne vom teme.” Psalmul 46:1,2

Căderea Ierusalimului

***Versetul cheie: „Căci din cauza mâniei Domnului s-a întâmplat aceasta în Ierusalim și în Iuda, încât El i-a izgonit în cele din urmă dinaintea Lui. Atunci Zedechia s-a răzvrătit împotriva împăratului Babilonului.”
2 Regi 24:20***

***Pasaje biblice selectate:
2 Regi 24:18-20; 25:1-21***

„Cei care nu-și pot aminti trecutul sunt condamnați să-l repete.” (George Santayana, *The Life of Reason*, 1905). Poporul Israelului antic a căzut pradă acestui truism. Trecând prin domniile unor regi buni, dar și ale multor regi răi, Israelul și Iuda au epuizat mila și răbdarea Domnului față de ei. Trecutul lor nu le-a influențat prezentul și, ca urmare, au fost condamnați. Statul celor zece triburi ale Regatului Israel a fost distrus de Salmanasar, împăratul Asiriei, cu aproximativ 135 de ani înainte de înfrângerea lui Zedechia (2 Regi 18:9-12). În loc să învețe din istorie, Zedechia a ales să sfideze judecățile lui Dumnezeu.

Profetul Ieremia a indicat clar judecățile care urmau să vină și modul în care Iuda ar fi trebuit să răspundă în mod corespunzător. „Așa vorbește Domnul: Cine va rămâne în cetatea aceasta va muri de sabie, de foamete și de ciumă; dar cine se va da în mâinile caldeenilor va trăi; viața lui va fi ca un răsplătă pentru el și va trăi. Așa vorbește Domnul: Cetatea aceasta va fi dată în mâinile oștirii împăratului Babilonului, care o va cuceri.” (Ieremia 38:2-3) Cu alte cuvinte: „Smeriți-vă sub mâna puternică a lui Dumnezeu. Predați-vă caldeenilor, acceptați această pedeapsă divină și veți trăi. Rezistați și veți muri cu siguranță de boală, foamete sau violență.” Respingând smerenia și îmbrățișând aroganța, Zedechia a ales calea sfidării. El nu a crezut și nu a avut încredere în puterea lui Dumnezeu.

2 Regi 24:18-20

Putem învăța o lecție din această povestire și o putem aplica în viața noastră creștină. În primul rând, ascultați de Dumnezeu. Nu căutați „alte opțiuni” pentru a face voia Lui. Nu există astfel de opțiuni pentru creștini. „Îmbrăcați-vă cu smerenie, căci Dumnezeu se împotrivește celor mândri, dar dă har celor smeriți. De aceea, smeriți-vă sub mâna puternică a lui Dumnezeu, ca El să vă înalțe la timpul potrivit, aruncând asupra Lui toate grijile voastre, căci El are grijă de voi.” 1 Petru 5:5-7

Voia lui Dumnezeu pare neplăcută, dezagreabilă pentru dorințele noastre pământești? Reflectați asupra mesajului transmis prin împăratul Solomon: „Fiule, nu disprețui pedepsele Domnului și nu urî muștrările Lui, căci Domnul pedepsește pe cel pe care-l iubește, cum un tată pedepsește pe fiul pe care-l iubește” (Proverbe 3:11-12). Apostolul Pavel oferă o perspectivă frumoasă asupra sfatului lui Solomon: „Mai mult, am avut părinți pământești care ne-au pedepsit, și noi le-am arătat respect. Nu ar trebui să ne supunem cu atât mai mult Tatălui duhurilor și să trăim? Căci ei ne-au pedepsit pentru câteva zile, după cum le-a părut bine, dar El ne pedepsește pentru binele nostru, ca să fim părtași la sfințenia Lui.” Evrei 12:9-10

Dacă împăratul Zedechia ar fi avut înțelegerea pe care noi o avem, ar fi ales să se supună Domnului și ar fi trăit. Pedepsele lui Dumnezeu sunt în general percepute ca fiind punitive. Într-o anumită măsură, așa și este. Cu toate acestea, lecția și realizarea mai importantă este că pedepsele Lui sunt spre binele nostru. Ele favorizează creșterea în evlavie. Dumnezeu ne corectează pentru a ne ajuta. Dacă Iuda ar fi ascultat, ar fi trăit, în ciuda distrugerii Ierusalimului. Pentru creștini, acceptarea pedepsei

lui Dumnezeu este în beneficiul lor, pentru ca ei să poată fi „părtași la sfințenia Lui”.

Semnul lui Ezechiel

***Versetul cheie: „Astfel, Ezechiel este un semn pentru voi; veți face tot ce a făcut el; și când se va întâmpla aceasta, veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu.”
Ezechiel 24:24***

***Pasaje biblice selectate:
Ezechiel 24:15-27***

Semnul lui Ezechiel este profund și dureros. Soția lui, descrisă de Domnul ca „dorința ochilor tăi”, urma să moară brusc – „dintr-o singură lovitură”. Adăugând la sentimentele de pierdere și tristețe, Domnul i-a poruncit lui Ezechiel să nu-și exprime durerea în public. „Să nu jalești, să nu plângi și să nu-ți curgă lacrimile. Suspină în tăcere, nu jeli pe morți; leagă-ți turbanul pe cap și pune-ți sandalele în picioare; nu-ți acoperi buzele și nu mânca pâinea durerii omului. Așa că am vorbit poporului dimineața, iar seara soția mea a murit; și a doua zi dimineață am făcut cum mi s-a poruncit.” Ezechiel 24:16-18

Ce l-a ajutat pe Ezechiel să suporte această poruncă grea? Considerăm că devotamentul său de-o viață

față de Dumnezeu, marcat de ascultare și slujire, i-a dezvoltat o credință profundă; o credință precum cea exprimată de Iov: „Chiar dacă El mă omoară, totuși voi avea încredere în El.” Iov 13:15

Recunoaștem că înțelepciunea divină a acționat atunci când Dumnezeu a transformat tragedia personală a lui Ezechiel într-o lecție națională pentru Israel. Cum erau legate aceste două evenimente? Ele aveau un lucru în comun, identificat ca „dorința ochilor tăi”. Pentru Ezechiel, aceasta era soția lui. Pentru Israel, era Templul lui Solomon, simbolul politicii lor naționale.

Israelii erau aparent curioși de comportamentul profetului. Era ciudat că el nu-și jelea soția, iar ei știau că acțiunile lui Ezechiel aveau adesea o intenție și o semnificație divină. Ei l-au întrebat despre asta. Poporul i-a spus: „Nu ne vei spune ce înseamnă pentru noi aceste lucruri, că te porți astfel?” Ezechiel 24:19

Ezechiel le-a răspuns: „Am primit un mesaj de la Domnul și mi s-a spus să transmit acest mesaj poporului Israel. Iată ce spune Domnul Suveran: Voi pângări Templul meu, sursa siguranței și mândriei voastre, locul în care se bucură inima voastră. Fiii și fiicele voastre pe care i-ați lăsat în Iudea ă vor fi măcelăriți cu sabia. Atunci veți face ceea ce a făcut

Ezechiel. Nu veți jeli în public și nu vă veți consola mâncând mâncarea adusă de prietenii. Capetele voastre vor rămâne acoperite și nu vă veți scoate sandalele. Nu veți jeli și nu veți plânge, ci vă veți ofili din cauza păcatelor voastre. Veți geme între voi pentru tot răul pe care l-ați făcut.” versetele 20-23

Templul va fi distrus, politica națională dizolvată, iar poporul Israel luat captiv sau ucis. Astfel, Ezechiel a fost „un semn”, după cum se menționează în versetul nostru cheie. Calamitatea s-a produs și nici o durere nu a putut-o împiedica. Israelul a fost luat captiv în Babilon. Conștiința colectivă a poporului Israel a fost copleșită de durere, dând naștere frumoasei poezii din Psalmul 137. „Pe malurile râurilor Babilonului, ne-am așezat și am plâns gândindu-ne la Ierusalim. Ne-am pus harpele deoparte, agățându-le de ramurile plopilor. Căci cei care ne-au capturat ne-au cerut să cântăm. Torționarii noștri au insistat să cântăm un imn vesel: „Cântați-ne unul dintre cântecele Ierusalimului! Dar cum putem cânta cântecele Domnului într-o țară păgână? Dacă te uit, Ierusalime, să-mi uite mâna dreaptă cum să cânte la harpă. Să mi se lipească limba de cerul gurii dacă nu-mi amintesc de tine, dacă nu fac din Ierusalim cea mai mare bucurie a mea .” (Psalmii 137:1-6). Semnul lui Ezechiel este plin de emoție.

Poporul avertizat

Versetul cheie: „Deci, tu, fiul omului, te-am pus paznic al casei lui Israel; de aceea, când vei auzi un cuvânt din gura Mea, îi vei avertiza din partea Mea.”

Ezechiel 33:7

***Pasaje biblice selectate:
Ezechiel 33:7-20***

Unii au tendința de a privi cartea Ezechiel prin prisma noutății. Drept urmare, au fost scrise cărți în care se sugerează că profetul a relatat o întâlnire cu vizitatori de pe altă planetă. [Aceasta nu este opinia comitetului editorial al acestei reviste.] Alții sunt interesați de scenariul apocaliptic care implică forțele invadatoare identificate ca „Gog ... din Magog”. (Ezechiel 38:2). Această hoardă atacă Israelul, precipitând bătălia de la Armagedon. Avansând către ultimele capitole din Ezechiel, găsim promisiunea unui nou Templu și indicii despre gloria milenară care va veni.

Aceste subiecte sunt de mare interes pentru cei care studiază Biblia, dar este bine să ținem cont de un alt

nivel de învățătură dă din această carte fascinantă. Această lecție este aceea de a fi responsabil. Fii un paznic mereu vigilent și credincios. Ai grijă de siguranța și prosperitatea spirituală a poporului lui Dumnezeu. Creștinii ar face bine să-l imite pe Ezechiel în această privință. Prin acțiunile noastre, să răspundem la veșnica întrebare ridicată în Geneza 4:9, „Sunt eu păzitorul fratelui meu?”, cu un răsunător „Da, sunt”.

Versetul nostru cheie confirmă misiunea anterioară a lui Ezechiel de la Domnul de a fi paznic. La această misiune, Dumnezeu a adăugat: „Când voi spune celui rău: «Cu siguranță vei muri», și tu nu-l vei avertiza și nu-i vei vorbi pentru a-l avertiza să se abată de la calea lui rea, ca să-i salvezi viața, acel om rău va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta. Totuși, dacă îl avertizezi pe cel rău, iar el nu se întoarce de la răutatea lui și de la calea lui rea, el va muri în nelegiuirea lui, dar tu ți-ai salvat sufletul. ... Cu toate acestea, dacă îl avertizezi pe cel neprihănit să nu păcătuiască, iar el nu păcătuiește, el va trăi cu siguranță pentru că a ascultat avertismentul; și tu îți vei fi salvat sufletul.” Ezechiel 3:18-21

Noi nu susținem amestecul în viața altora, ci mai degrabă păstorirea și îngrijirea. Pavel a avertizat:

„De aceea, dacă este vreo mângâiere în Cristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo comuniune în Duhul, dacă este vreo afecțiune și milă dă, împliniți bucuria mea fiind de aceeași părere, având aceeași dragoste, fiind de acord, de aceeași părere. Să nu faceți nimic din ambiție egoistă sau din orgoliu, ci, cu smerenie, fiecare să-i considere pe ceilalți mai presus decât pe sine însuși. Fiecare să nu caute numai interesul propriu, ci și interesul altora.” Filipeni 2:1-4

Acționând ca niște paznici, suntem conștienți de limitele noastre scripturale. Isus Cristos este capul bisericii. Noi suntem doar colaboratori ai Lui, căutând să urmărim învățătura Lui că cel care dorește să fie mare în ochii lui Dumnezeu trebuie să fie slujitor. (Matei 23:11; Ioan 13:14-16). Petru a dat un sfat înțelept: „Păstoriți turma lui Dumnezeu care este printre voi, slujind ca supraveghetori, nu din constrângere, ci de bunăvoie, nu pentru câștig necinstit, ci cu râvnă; nu ca stăpâni peste cei încredințați vouă, ci ca exemple pentru turmă.” 1 Petru 5:2,3

În cele din urmă, Dumnezeu i-a dat lui Ezechiel cuvintele și viziunea pentru a păstori Israelul. Așa să fie și cu noi. În timp ce exercităm vigilența, ne amintim: „Dacă Domnul nu zidește casa, în zadar se ostenesc cei ce o zidesc; dacă Domnul nu păzește

cetatea, în zadar veghează cei ce o păzesc.” Psalmul
127:1

Viziunea lui Ezechiel despre Împărăția lui Dumnezeu

Versetul cheie: „De-a lungul malului râului, pe această parte și pe cealaltă, vor crește tot felul de copaci folosiți pentru hrană; frunzele lor nu se vor ofili și fructele lor nu vor lipsi. Vor da roade în fiecare lună, pentru că apa lor curge din sanctuar. Fructele lor vor fi pentru hrană, iar frunzele lor pentru medicamente.”
Ezechiel 47:12

Pasaje biblice selectate:
Ezechiel 47:1-12

Versetul nostru cheie anticipează gloria Împărăției Milenare – împlinirea a ceea ce am cerut în rugăciunile noastre de secole: „Vie Împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ” (Matei 6:10). Canalul binecuvântărilor din acea vreme este asociat cu un râu care izvorăște din Templul lui Dumnezeu. Profetul Zaharia a identificat calitatea unică a apelor sale: sunt ape vii! „În ziua aceea, ape dătătoare de viață vor curge din Ierusalim, jumătate spre Marea Moartă și jumătate

spre Marea Mediterană, curgând continuu atât vara, cât și iarna. Și Domnul va fi rege peste tot pământul. În ziua aceea, va fi un singur Domn – numai numele Lui va fi venerat.” Zaharia 14:8,9

Scriptura aleasă pentru lecția de astăzi descrie creșterea râului. Când izvorăște din Templu, Ezechiel observă că la o mie de coți de la izvorul apei, aceasta îi ajungea până la glezne. Pe măsură ce înainta încă o mie de coți în aval, apa îi ajungea până la genunchi. Încă o mie de coți mai departe, apa îi ajungea până la talie. La patru mii de coți, potopul de apă devenise un râu pe care Ezechiel nu-l putea traversa. Râul era atât de adânc încât era necesar să înoți pentru a-l traversa. Acest lucru se potrivește bine cu înțelegerea noastră că împărăția glorioasă a lui Dumnezeu va umple treptat, dar inexorabil, pământul. Rezultatele vor fi impresionante. „Nu vor mai face rău și nu vor mai distruge pe tot muntele Meu sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, cum apele acoperă marea.” Isaia 11:9

Ezechiel a avut un ghid divin în timpul acestei experiențe (Ezechiel 40:2-4). Ghidul său l-a avertizat: „Privește cu ochii tăi, ascultă cu urechile tale și concentrează-ți mintea asupra tuturor lucrurilor pe care ți le arăt, căci ai fost adus aici pentru ca să ți le arăt . Spune casei lui Israel tot ce

vezi” (versetul 4). Cel care îi vorbea lui Ezechiel i-a pus o întrebare interesantă după viziunea apelor. „El mi-a zis: «Fiul omului, ai văzut aceasta?»” (Ezechiel 47:6). Importanța acestei viziuni a fost subliniată profetului și, ulterior, și nouă.

După ce s-a împlinit acest lucru, Ezechiel a fost dus pe malul râului. Ghidul său i-a spus, folosind un limbaj simbolic: „Apa aceasta curge spre regiunile din est, coboară în vale și se varsă în mare. Când ajunge la mare, apele ei sunt vindecate. Și va fi așa că orice viețuitoare care se mișcă, oriunde se duc râurile, va trăi”. Apoi găsim cuvintele versetului nostru cheie. (Ezechiel 47:8,9,12). Apocalipsa dată apostolului Ioan confirmă experiența lui Ezechiel. „El mi-a arătat un râu curat de apă vie. ... Pe ambele maluri ale râului era pomul vieții, care dădea douăsprezece roade, fiecare pom rodind în fiecare lună. Frunzele pomului erau pentru vindecarea neamurilor.” (Apocalipsa 22:1,2). Viziunea lui Ezechiel continuă să ne inspire!

Fiți curajoși

„Fiți curajoși, și El vă va întări inima, voi toți care sperați în Domnul.”

Psalmul 31:24

Scripturile încurajează poporul Domnului să fie plin de credință, speranță, încredere și siguranță. Când privim lumea, vedem motive speciale pentru care ar trebui să fie așa. Majoritatea oamenilor din lume sunt plini de teamă, neliniște, neîncredere și îngrijorare. Din acest motiv, ei nu reușesc să profite la maximum de oportunitățile vieții. Ei văd capcanele păcatului și necazurile în multe direcții diferite și, prin urmare, au motive să fie neîncrezători, să fie temători.

Cu toate acestea, adevărații creștini au intrat într-o relație specială cu Dumnezeu, iar El cu ei. El i-a asigurat că le va supraveghea treburile, așa cum nu ar fi fost cazul dacă nu ar fi intrat în relație cu El. Prin urmare, ei trebuie să spere și să se încreadă în El. Ei trebuie să asculte lucrurile pe care El le-a spus și să prindă curaj gândindu-se că toate experiențele lor sunt sub supravegherea Lui. 2 Corinteni 4:15-17

Poporul lui Dumnezeu a ieșit din lume și s-a alăturat standardului Domnului Isus Hristos – standardul dreptății, adevărului, sfințeniei și opoziției față de păcat. Ei vor fi asaltați de dușmani puternici. Împotriva lor se va ridica însuși Satana, care va căuta să se opună lor, așa cum s-a opus tuturor planurilor lui Dumnezeu. El nu poate lansa un atac direct asupra Domnului, dar poate ataca planul Lui și pe cei care cred în El. Satana este cel care a instigat revoltele, tumultele și persecuțiile în zilele lui Isus și ale apostolilor și care, ulterior, a provocat oprimarea poporului Domnului de atunci încolo. 2 Corinteni 2:11; 11:14; 2 Tesaloniceni 2:7-10; 1 Petru 5:8,9

Satana nu a făcut aceste lucruri cu propria sa mână, ci prin slujitorii săi înșelați. (2 Tesaloniceni 2:11). El s-a opus întotdeauna dreptății și tuturor celor care iubesc dreptatea. Din această cauză, creștinii trebuie să aibă mult curaj; căci dacă permit Adversarului să le zdrobească curajul, acesta îi poate scoate în curând din luptă cu totul. Un soldat care se retrage, care și-a pierdut curajul, este de puțin folos în luptă. În loc să ne pierdem curajul, trebuie să renunțăm la interesele noastre pământești în favoarea Tatălui nostru și să avem încredere că în viața prezentă El ne va călăuzi și va face ca toate lucrurile să lucreze spre binele celor „chemați după planul Său”. Romani 8:28

Pe lângă Adversar, avem de înfruntat și spiritul general al lumii. Lumea ne va considera adesea nebuni pentru că credem că beneficiem de o supraveghere divină specială. Un astfel de spirit ne poate spune în tăcere: „Dumnezeu a creat toate lumile, miile de îngeri și tot ce există în univers. Îți imaginezi că are un interes special pentru tine? Dacă există un Dumnezeu, El este atât de mare, iar noi suntem atât de mici, încât El nu poate să ne bage în seamă”. Astfel, credința noastră poate fi zdrobită. Trebuie să avem curaj și să ne punem speranța în Domnul. Așa cum spune Pavel: „Noi nu am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu.” 1 Corinteni 2:12

În plus, avem propria noastră carne căzută. Fiecare dintre noi are în sine, în propriul corp, un adversar redutabil. (Romani 7:18,25). Scripturile arată că, atunci când ne-am dat pe noi înșine Domnului și El ne-a dat Duhul Său Sfânt, am început un proces de transformare și am devenit embrioni ai Noilor Creaturi „în Cristos”. (Romani 12:1,2; 2 Corinteni 5:17). Această nouă creatură embrionară, noua minte, voință și caracter, se dezvoltă în trupurile noastre muritoare până în momentul învierii sau nașterii spirituale, când vom trece de la starea pământească la cea cerească ă. „Ea [Noua Ființă] este semănată în putrezire; este înviată în nepierire;

este semănată în necinste; este înviată în slavă; este semănată în slăbiciune; este înviată în putere; este semănată trup natural; este înviată trup spiritual.” 1 Corinteni 15:42-44

Cu toate acestea, cât timp suntem în trup, avem toate tendințele căzute cu care trebuie să ne luptăm. În același timp, ca și creaturi noi, le-am renegat – am întors spatele păcatului (Romani 6:1,2,11,12). Am schimbat interesele și speranțele pământești cu interesele și speranțele cerești. Prin experiențele noastre zilnice, Domnul ne pune la încercare. Trebuie să fim mereu vigilenți pentru a birui trupul. Este nevoie de mult curaj pentru a lupta împotriva tendințelor sale de a păcătui. Este nevoie de și mai mult curaj pentru ca, în timp ce luptăm continuu împotriva slăbiciunilor și fragilităților trupului nostru și îl biruim în mare măsură, să ne angajăm în plus în sacrificiu și slujire față de Domnul. Toate acestea necesită mult curaj, iar noi înșine suntem insuficienți. 2 Corinteni 3:5; Filipeni 3:3

Suntem îndemnați să ne punem încrederea în Domnul și suntem asigurați că „putem toate lucrurile prin Cristos care ne întărește” (Filipeni 4:13). Puterea Lui este singura suficientă pentru noi. Va fi nevoie de tot curajul nostru, de toată credința și speranța noastră – de fiecare element util pe care îl putem pune în luptă – pentru a obține victoria finală. Cu

toate acestea, Domnul ne dăruiește harul necesar pentru a fi biruitori (2 Corinteni 12:9; Evrei 4:16). Acest lucru nu înseamnă că vom trăi o viață perfectă sau că vom da dovadă întotdeauna de curaj. Este posibil să eșuăm din când în când, dar Tatăl nostru ceresc ne călăuzește și vom învăța lecții valoroase din greșelile noastre.

Diferite tipuri de curaj

Unii, având o credință și o speranță mai puternice, cu mintea concentrată pe deplin asupra Domnului, au mers înainte cu curaj. Acesta este „curajul bun” în sensul că este un curaj puternic, un curaj adecvat. Am putea asocia textului nostru gândul că „speranța noastră în Domnul” trebuie să fie susținută și întărită de un curaj bun, un curaj corect, un curaj evlavios.

Există, de asemenea, un curaj care se naște din mândrie, care ar spune: „Nu te da înapoi. Nu lăsa pe nimeni să te depășească”. În luptă, soldații pot concura între ei, având dorința de a face ceva deosebit de vizibil, care să le aducă aplauzele liderului sau ale camarazilor lor. Ei au nevoie de ceva care să-i inspire – poate dorința de faimă – pentru a le da curajul de a-și risca propria viață sau un ă de a lua viața altor oameni. Acesta este genul de curaj

care pare să-i ajute să obțină victoria în bătălie, deși este un motiv nedemn pentru a inspira curaj.

Cu toate acestea, curajul care provine din principii corecte, bazat pe credință și încredere în Domnul, nu este unul de fanfaronadă sau lăudăroșenie, ci unul nobil și plăcut lui Dumnezeu. El își are originea în conștientizarea promisiunii lui Dumnezeu, că El ne veghează și dorește ca noi să fim moștenitori împreună cu Fiul Său în împărăția Sa. (Romani 8:17; Apocalipsa 3:21). El ne testează temeinic pentru a vedea dacă ne vom dovedi credincioși. Acest curaj trebuie să fie întotdeauna acela de a face lucrurile în mod corect – în felul Domnului.

Îndemnul se aplică în toate situațiile

Această îndemnare la curaj adecvat ne afectează în toate aspectele vieții, indiferent de situația în care ne aflăm. Se aplică cuiva care are o anumită putere și influență – ca acea persoană să fie suficient de curajoasă pentru a face ceea ce este corect – ceea ce se înțelege a fi voia Domnului. Un astfel de curaj ne-ar spune: „Îndeplinește-ți datoria, oricare ar fi voia Domnului pentru tine. Speră în Domnul, chiar dacă motivul tău va fi adesea înțeles greșit”. Ar trebui să avem curajul să apărăm ceea ce este drept, indiferent dacă răsplata noastră va fi în această viață sau în viața care va veni . Ne amintim cuvintele

Domnului către Iosua la începutul conducerii sale asupra Israelului: „Fii tare și foarte curajos. Ai grijă să asculți toată legea, ... nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stânga”. Iosua 1:7

Îndemnul de a avea curaj se adresează și oamenilor de afaceri care sunt creștini. Prietenii lumești ar putea spune: „Vei eșua în afacerea ta. Nu poți să-ți faci reclamă. Dacă spui adevărul, oamenii nu te vor frecventa; vor merge într-un loc unde li se vor spune o mulțime de minciuni”. Dacă creștinul ascultă de astfel de sfaturi, el sau ea poate face afaceri mai mari, dar va eșua în cea mai importantă treabă din viață – dezvoltarea și practicarea unui caracter drept.

Același lucru se aplică tuturor oamenilor consacrați Domnului, indiferent de situația sau locul lor în această viață. Fiecare trebuie să susțină principiile corecte și să nu fie slab de inimă sau temător să exprime caracterul creștin în cuvinte și fapte. (Ioan 3:21; Iacov 1:22,25). Când este în joc un principiu, ar trebui să luăm atitudine și să spunem: „Gândul meu este astfel și astfel, și voi fi obligat să-mi mențin poziția. Mă voi mulțumi să fac ceea ce simt că este datoria mea, fără a dori să-i constrâng pe alții; dar voi fi credincios principiilor în care am ajuns să cred.” Astfel, chiar și cei care ar gândi diferit ar ști că cel

care le vorbește are o convingere și a avut curajul să o exprime cu onestitate și sinceritate. Romani 12:17

Curaj proporțional cu credința

Există încercări și dificultăți în viața tuturor celor care urmează pașii lui Cristos. Curajul potrivit găsește ocazia să se manifeste în fiecare dintre copiii lui Dumnezeu. Acesta este genul de curaj pe care îl caută Domnul și care trebuie să se regăsească în cei care biruiesc. Numai acestora li se va acorda un loc în Împărăția cerurilor. Prin urmare, lecția textului nostru este: Fiți curajoși, pentru că acesta este modul în care ne vom demonstra credința în Domnul. Cei care speră în El și Îi sunt loiali vor fi curajoși proporțional cu loialitatea și credința lor. Matei 9:29

Acest tip de curaj ne va susține în toate circumstanțele. Domnul nostru, adresându-se ucenicilor săi cu o ocazie, a spus: „Veți fi târâți înaintea guvernatorilor și împăraților pentru numele Meu. ... Nu vă îngrijorați cum să vorbiți sau ce să spuneți, căci în acea clipă vi se va da ce să spuneți.” (Matei 10:18,19). Aici, ideea pare să fie: „Nu vă îngrijorați dacă veți fi aduși înaintea celor care dețin autoritatea”. Oamenii Domnului, indiferent de circumstanțele care pot apărea, vor avea o astfel de credință și încredere în Dumnezeu, încât se vor

comporta cu curaj, bazându-se pe puterea divină în toate experiențele vieții.

Modul în care Dumnezeu ne va da cuvinte și înțelepciune poate varia în funcție de circumstanțe. Poate fi prin sugestii din partea altcuiva; poate prin ascultarea experienței altcuiva; sau poate că un text din Scriptură care ar fi deosebit de util ne vine în minte. Ideea este că încrederea noastră este pe deplin în Domnul și că nu trebuie să ne fie frică. Evrei 13:6

Domnul le-a adresat cuvintele citate mai sus ucenicilor Săi – oameni neînvățați. Pentru ei, a fi aduși în fața „guvernatorilor și împăraților” le provoca, în mod firesc, multă teamă. Ce ar fi trebuit să spună? Cum ar fi putut să le răspundă acelor oameni – acei oameni mari și învățați? Ucenicii erau foarte umili și își dădeau seama de ignoranța lor, dar Domnul i-a călăuzit. Învățământul era mult mai puțin răspândit pe atunci, în comparație cu ziua de azi. Astăzi, practic toți sunt educați într-o anumită măsură. Cu toate acestea, asigurarea Domnului se aplică și nouă acum, la fel cum s-a aplicat ucenicilor Săi.

Dacă ne aflăm în vreo situație dificilă sau în vreo încurcătură, trebuie să ne amintim că Scripturile ne

asigură: „Îngerul Domnului se așează în jurul celor ce se tem [îl venerază] de El și îi izbăvește” (Psalmii 34:7). Acest gând ar trebui să ne facă să fim calmi și stăpâni pe noi înșine și ar trebui să ne permită să ne comportăm cu curaj, știind că suntem într-o relație strânsă cu El. Astfel putem avea încredere deplină în Domnul. Mai mult, vom realiza că nu suntem suficient de înțelepți pentru a înțelege pe deplin care sunt scopurile lui Dumnezeu în ceea ce ne privește în fiecare experiență. Prin urmare, nu știm cum va decide Domnul în această sau în acea chestiune.

„Credința poate avea încredere deplină în El”

Primii ucenici meditau gândindu-se la lucrurile pe care Isus le prezisese pentru Sine. Cu încredere, Petru îi spusese: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” (Matei 16:16). Probabil că se gândeau: Cum ar putea Dumnezeu să permită să i se facă vreun rău? Ucenicii au ajuns la concluzia că aceste lucruri pe care le spusese erau doar figuri de stil, cum ar fi atunci când le-a spus că trebuie să mănânce trupul Lui și să bea sângele Lui (Ioan 6:53-56). Așadar, când a spus: „Fiul omului va fi răstignit”, au crezut că era una dintre zicerile Lui ciudate pe care nu le puteau înțelege. Matei 26:2

De aceea, ucenicii erau destul de tulburați, mirându-se și uimindu-se când Isus a fost arestat și dus înaintea Sinedriului iudaic și, în loc să-și folosească puterile și elocvența, a tăcut și a permis să fie contrazis și calomniat. Apoi, Domnul lor a fost dus înaintea lui Pilat. Acum, gândeau ucenicii, Isus cu siguranță nu va ezita în fața guvernatorului roman! De aceea, ucenicii au fost din nou surprinși și uimiți când lucrurile s-au dovedit a fi atât de contrare așteptărilor lor. Totuși, o astfel de atitudine din partea Domnului nostru era necesară în planul Tatălui Cereșc, nu numai pentru Isus, ca să sufere și apoi să intre în slava Sa, ci și pentru lume, deoarece prețul răscumpărării, o viață umană perfectă, trebuia să fie oferit ca „răscumpărare pentru toți”. 1 Timotei 2:5,6; 1 Corinteni 15:22; Romani 5:18

Dacă în înțelepciunea lui Dumnezeu este mai bine să ne zdrobească și să ne facă de rușine, așa cum s-a întâmplat cu Domnul nostru, trebuie să fim curajoși. El ne va întări inimile, pentru că avem încredere în El și avem încredere în controlul Său asupra experiențelor noastre. Știm că El este prea înțelept ca să greșască și că trebuie să existe un motiv, o rațiune pentru permisiunea Sa, oricare ar fi ea. Știm cu certitudine că sfinții sunt prețioși în ochii Domnului și sunt prețuiți în mod unic. Psalmi 17:8

Oricare ar fi rezultatul oricărei chestiuni pentru noi, trebuie să-l acceptăm ca venind de la Domnul, indiferent dacă suntem capabili să discernem motivul sau nu. Trebuie să avem credință și speranță, chiar dacă drumul este anevoios și chiar dacă lucrurile par să fie exact invers față de ceea ce ne așteptam. „Așteaptă pe Domnul; fii tare și El îți va întări inima; așteaptă, zic, pe Domnul.” Psalmi 27:14